

Çocukluğumdan Kalma Umutlarım

— ebru çimen · 10 Kasım 2017

Ben ne kadar büyüsem de
çocukluğum gelecek
umutlarda hep
Küçük kaldı aslında

Sırlarım sınırlarım ya da
itiraflarım konuştuklarımdan çok
bağıra bağıra
sustuklarım da çocukluğumdan
kalma umutlarım da

hep aynı şeyi anlatıyormuşum
gibi gelse de
dinleyenim yok sonuçta
ne de olsa
çocukluğum doludizgin
umutlarda

Biz Büyüdükçe
sevgiler azalmış
meğer
değişmiş zaman
eskiden
aynıydı oysa
çocukluğum
Umutlarımda

hayalini
kurduğum prens ve prenses
Evi
Büyüyünceyle başlayan
masallar diyarı

Çocukluğum aslında
umutlarımda

umudum var ama gizli
çocuklukta kalma izi

Uçan kelebekler koleksiyonlar
Güzel anılar çiçekli bahçeler
oyunlar, oyuncaklar
daha neler neler...
içimde büyümeyen
çocukluğumda
Çocuklukta kalma
umutlarım da

Büyüyüp ilerlemeyi hep bir
adım daha yürümeyi düşüp
yeniden kalkmayı
büyüdükçe geliştikçe
kendini bulmayı
emeklemeden koşmayı
Çocukluğumdan
kalma umutlarımdan
öğrendim mesela

Umutlarım rüya gibi tozpembe
mavi gibi huzur
bahar gibi yeşile büründü
çocukluğumun rengarenk
rengi büyüdüğü
kül siyaha döndü

Beklediğimden farklı mıydı
yoksa banamı özeldi
Bilinmezde

Büyüdüm büyüdüğü
çocukluğumu daha bir
çok özledim her yaşında
bir
çocuk doğdu içimde
hiç büyümedi yakın

gelecekte bana
uzak mıydı acaba

Ebru imen